

**PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Warszawa, dnia 23.06. 2006 r.

BSA II – 021 – 39/06
BSA II – 021 – 48/06

Pan
Lech CZAPLA

Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie, szanowne,

W odpowiedzi na pisma z dnia 24 maja 2006 r. 2006 r. Nr PS – 81/06 i z dnia 7 czerwca 2006 r. Nr PS – 92/06 uprzejmie przesyłam uwagi Sądu Najwyższego do **rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych.**

z poważaniem

prof. dr hab. Lech GARDOCKI

UWAGI
w sprawie rządowego projektu ustawy
o zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych

Projekt ustawy precyzuje obowiązki organizatorów imprez masowych, w szczególności tych, które charakteryzują się podwyższonym ryzykiem. Wprowadza równocześnie modyfikacje do regulacji karnych zawartych w ustawie o bezpieczeństwie imprez masowych.

1. Uznając za racjonalne uzupełnienie o grzywnę dotychczasowej sankcji za wykroczenie określone w art. 21 ust. 2 (dotychczasowy art. 21 ust. 3), należy uznać za zbędne wyodrębnianie wykroczenia polegającego na wnoszeniu lub posiadaniu na imprezie masowej broni, innego niebezpiecznego przedmiotu lub materiału wybuchowego (projektowany art. 21 ust.1), z zagrożeniem aresztem od 10 dni. Takie uregulowanie sprzeczne jest ze sposobem określania sankcji za wykroczenia, razi kazuistyką a ponadto może prowadzić do niekonsekwencji, bowiem często materiały pirotechniczne (których posiadanie lub wnoszenie pozostawiono w typie wykroczenia określonego w art. 21 ust. 2) może być równie naganne, jak wnoszenie czy posiadanie „niebezpiecznego przedmiotu”. Proponowane przez projekt wyodrębnienie w art. 21 ust. 1 szczególnego typu kwalifikowanego wykroczenia razi sztucnością. Wprowadzanie w przypadku wykroczeń obligatoryjnej podwyższonej dolnej granicy aresztu, w sytuacji, gdy orzeczenia w tym zakresie wydają sądy, ma charakter nadmiernego ingerowania w kompetencje tych organów i prowadzić może do komplikacji praktycznych związanych ze w stosowaniem ogólnych zasad odpowiedzialności i karania za wykroczenia. Tytułem przykładu można wskazać art. 26 Kodeksu wykroczeń, który wyklucza orzeczenie kary aresztu „jeżeli warunki osobiste sprawcy uniemożliwiają odbycie tej kary”. Jeżeli wykroczenie będzie zagrożone wyłącznie karą aresztu, tak jak chcą projektodawcy, i to jeszcze z podwyższonym dolnym progiem zagrożenia, to sąd związany treścią art. 26 Kodeksu wykroczeń, niekiedy w ogóle nie będzie mógł sprawcy wymierzyć kary.

2. Pozytywnie należy ocenić sposób ujęcia wykroczenia przebywania w miejscu nie przeznaczonym dla publiczności (art. 21 ust. 6), które w istocie stanowi naruszenie regulaminu imprezy masowej, jak również wykroczenia rzucania przedmiotu zagrażającym życiu lub zdrowiu (art. 21 ust. 7).
3. Wydaje się natomiast, iż niezbyt precyzyjnie sformułowano znamiona wykroczenia określonego w art. 21 ust. 9. Chodzi w szczególności o zwrot „spiker zawodów sportowych” oraz „kibice”. Wątpliwości interpretacyjne budzi także zwrot „prowokuje”. Nie jest jasne, dlaczego zawężono zakres tego wykroczenia wyłącznie do działań zagrażających bezpieczeństwu „na stadionie”. Oddziaływanie na uczestników imprezy masowej może dotyczyć także zachowań poza terenem stadionu. Wydaje się, iż oceniany przepis wymaga gruntownej modyfikacji.
4. Uwzględniając intencję projektodawców, wyrażającą się w propozycji wprowadzenia obligatoryjnego zakazu wstępu na sportowe imprezy masowe (art. 22 ust. 2), należy stwierdzić, że w przypadku niektórych wykroczeń uzasadniona staje się obawa przed orzekaniem nadmiernie surowego środka. W szczególności wykroczenie „niewykonania polecenia porządkowego” z art. 21 ust. 5 projektu nowelizacji może mieć bardzo różny charakter. Wydaje się więc, że uprawnione byłoby związanie obligatoryjności nie samym faktem popełnienia wykroczenia ale np. z wysokością i rodzajem kary orzeczonej za to wykroczenie. Jest to bardziej adekwatna metoda, pozwalająca na wyodrębnienie tej kategorii spraw, w których orzeczenie zakazu byłoby rzeczywiście uzasadnione. Zwłaszcza, że w istocie, w związku z projektowaną treścią art. 22 ust. 4 i 5, zakaz wstępu na imprezy masowe (zwłaszcza w wersji obligatoryjnej) ma charakter aresztu prewencyjnego, skoro na czas trwania imprezy ukarany musi stawić się na komisariacie policji.
5. Nie jest jasne, jaki jest charakter „obowiązku osobistego stawiennictwa” w komendzie policji – w szczególności, czy obowiązek ten ma charakter środka karnego w rozumieniu kodeksu wykroczeń.
6. Nie jest zrozumiała propozycja odrębnego uregulowania w ustawie odpowiedzialności karnej za niestosowanie się do orzeczonego zakazu wstępu na imprezy masowe (art. 22a) w sytuacji, gdy kodeks karny przewiduje analogiczny przepis dotyczący innych środków karnych, w tym orzekanych za

wykroczenia (art. 244). Wydaje się więc, iż bardziej racjonalnym rozwiązaniem byłaby stosowna zmiana w treści regulacji kodeksowej.

ZASTĘPCA
GENERALNEGO INSPEKTORA
OCHRONY DANYCH OSOBOWYCH

Elżbieta Ostrowska

GI – DP – 023 / 120 / 06 / 103

Warszawa, dnia 27 czerwca 2006 r.

Pan

Lech Czapla

Zastępca Szefa

Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze

W odpowiedzi na Pana pismo z dnia 7 czerwca 2006 r. (znak: PS-92/06), dotyczące rządowego projektu *ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych*, uprzejmie informuję, iż z punktu widzenia regulacji zawartych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (t.j. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), wątpliwości budzą następujące przepisy:

1). Art. 5 ust. 2a przedłożonego projektu ustawy, którego wprowadzenie zapowiada jego art. 1 pkt 1, zgodnie z którym „Organizator masowej imprezy sportowej zapewnia również identyfikację osób biorących udział w masowej imprezie sportowej o podwyższonym ryzyku organizowanej na stadionie lub w hali sportowej.”

W powołanym przepisie nie wskazano sposobu, w jaki miałyby nastąpić identyfikacja osób biorących udział w masowej imprezie sportowej oraz zakresu pozyskiwanych w tym celu informacji. W konsekwencji sytuacja taka może prowadzić do stosowania metod, za pomocą których pozyskiwane będą dane w zakresie nieadekwatnym do celu, którego realizacji mają one służyć. To natomiast godzi w wyrażoną w art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie danych osobowych, zasadę adekwatności zbieranych danych w stosunku do celów, w jakich są przetwarzane. Zgodnie z treścią tego przepisu, administrator danych przetwarzający dane powinien dołożyć szczególnej staranności w celu ochrony interesów osób, których dane dotyczą, a w szczególności jest obowiązany zapewnić, aby dane te były merytorycznie poprawne i adekwatne w stosunku do celów, w jakich są przetwarzane.

Ponadto podkreślić należy, iż obowiązujące obecnie przepisy ustawy dnia 22 sierpnia 1997 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 909 z późn. zm.) nie stanowią podstawy do gromadzenia informacji o wszystkich uczestnikach imprez masowych. Art. 20e ustawy stanowi jedynie o możliwości gromadzenia określonego w jego treści zakresu danych osobowych ale o osobach, przeciwko którym toczy się postępowanie karne lub przeciwko którym skierowano wniosek o ukaranie za czyn popełniony w związku z masową imprezą sportową (pkt 1) oraz o osobach, co do których zapadł prawomocny wyrok lub prawomocne orzeczenie o ukaraniu za przestępstwo albo wykroczenie, popełnione w związku z masową imprezą sportową (pkt 2).

Wobec powyższego proponuję takie sformułowanie treści omawianego przepisu, aby nie ulegało wątpliwości, że dane osobowe będą pozyskiwane od wszystkich osób biorących udział w masowej imprezie sportowej, a także jaki będzie zakres tych danych oraz jakimi sposobami identyfikacja uczestników przedmiotowej imprezy ma być zapewniona.

2). Omawianą powyżej uwagę co do braku wskazania zakresu danych osobowych powtórzyć należy w stosunku do art. 22 ust. 6 przedłożonego projektu ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, którego dodanie zapowiada art. 1 pkt 6 tego projektu. Zgodnie z powyższym przepisem, Komendant Główny Policji przekazuje organizatorom imprez masowych informacje o osobach, w stosunku do których zastosowano środek karny zakazu wstępu na imprezę masową, o którym mowa w ust. 1. Treść tego przepisu również wymaga doprecyzowania zakresu danych osobowych dotyczących osób, o których w nim mowa.

2 wyrażeniu zgodności
